

[Waldorff.]

statistisk materiale som baggrund for sine antagelser, men at man må gå ud fra, at fradraget praktisk taget udnyttes fuldt ud. Det understreges her som en begrundelse for, at det vil blive udnyttet fuldt ud, at hvis en skatteyder ikke formår at udnytte samtlige socialdemokratiske fradragsmuligheder, så må det »antages, at han vælger at nedsætte andre fradragsmuligheder som f. eks. saldoafskrivninger på maskiner m. v., der i et vist omfang kan overføres til senere indkomstår.« Altså det antages, at fradragsmulighederne er så gode, at der vil være store dele af erhvervslivet, som ikke betaler skat i 1978 og derfor må vente med at hente fiduserne hjem til senere år. så de heller ikke kommer til at betale skat her.

Men så sker der nemlig noget: der bliver indgået et forlig, og i det forlig indgår forslaget om 10 pct. investeringsfradrag. Der fremsendes et ændringsforslag, og nu fremgår det pludselig af bemærkningerne, at man stadig ikke har noget statistisk materiale, men at man skønner provenutabet i 1978 til at blive 275 mill. kr. Det var ellers et fald, idet forslaget altså kun bliver udnyttet med godt en tredjedel. For at det ikke skal virke alt for grelt, får man en bemærkning med om, at det er et usikkert skøn, det drejer sig om.

Det afholder dog ikke skatteministeren fra allerede dagen efter, nemlig den 1. september, at komme med en rettelse til provenuet. Provenutabet bliver ikke 275 mill. kr., siger skatteministeren, det bliver 250 mill. kr. Det er jo en fantastisk præcision, en rettelse på 25 mill. kr. i forhold til en oprindelig postuleret usikkerhed om, hvorvidt det nu også ville blive udnyttet helt fuldt ud, altså med knap 800 mill. kr. Min opfattelse er, at forligspartierne i deres udviklede regnestykke for at få det hele til at gå op har stået og manglet 25 mill. kr. et eller andet sted, og så har man tænkt, at dem kunne man da godt rette her.

Man kan næppe bebrejde udvalget, at det forsøgte at stille supplerende spørgsmål, som kunne opklare, hvordan skatteministeren bar sig ad med disse økonomiske mirakler. Det oprindelige tal, 770 mill. kr., var fuldt ud forståeligt, man havde også bidt mærke i i udvalget, at det var skatteministerens klare opfattelse, at dette fradrag, som altså betød et tab for staten på 770 mill. kr., praktisk taget ville blive udnyttet fuldt ud. Selvfølgelig vil det det. Et

midlertidigt fradrag gælder det om at springe på, mens tid er, det ved erhvervslivet selvfølgelig. Der kom ikke noget klart svar på vores opklarende spørgsmål. De over ½ mia kr., som skiller, bliver endnu en gang forklaret med, at afskrivninger og andre fradragsmuligheder bliver udskudt til senere år.

Min konklusion på hele dette cirkus, som det rent ud har været, er, at det er det rene bedrageri over for offentligheden og folketinget at fremstille denne del af augustforliget som noget, der kun koster befolkningen 250 mill. kr. Jeg mener, den beregning, der er opstillet i fremskridtspartiets tillægsbetækningsbidrag, er mere realistisk. I hvert tilfælde må man fastslå, at hvis forslaget har den effekt, som det påstås at det har, nemlig at øge investeringerne, så bliver udgifterne ved dette forslag ikke under 800 mill. kr. Derfor er det meget forbavsende at høre hr. Camre heroppefra fuldstændig mekanisk gentage, at det koster ¼ mia kr., for det har ministeren sagt, når man er klar over, at langt ind i forligspartierne og langt ind i socialdemokratiet er man af den samme opfattelse, som jeg har givet udtryk for, nemlig at dette forslag koster imellem 800 mill. kr. og 1 mia kr. Men forsvars skal det jo åbenbart fra den socialdemokratiske ordførers side.

Derudover mener jeg, at det blev grundigt afsløret, at skatteministeren giver udvalget lige præcis de svar, som passer ind i hans kram, på det tidspunkt hvor han skal afgive et svar. Dette tilfælde er ikke enestående.

Der er en anden diskussion, nemlig hvilken beskæftigelseseffekt der er i, at man tilskynder til flere investeringer. Vi fik i udvalget stillet et spørgsmål om den forventede arbejdsløshed som følge af det forslag, som forligspartierne var blevet enige om, og dér fik vi selvfølgelig, kunne man have sagt sig selv, et af de sædvanlige fupsvar. I stedet for at svare på det spørgsmål, som bliver stillet, henviser man til en redegørelse fra det økonomiske sekretariat, som på den ene side handler om noget andet, nemlig hvad der ville ske, hvis samtlige forslag fra den tidligere VKQ-blok blev gennemført, og herunder altså også hvis forslagene var permanente og ikke midlertidige, og som på den anden side er den sædvanlige gang økonomisk magi, som vismænd og andre sværger til. På den baggrund konkluderer skatteministeren, at forslaget ikke vil skabe arbejdsløshed, men at